

նին — թէ իսկ պատահական — այդ մօտաւորութեանը մէջ տեսնելէ թելադրական խորհուրդ մը:

Ամանորէն, այսինքն կեանքի տօնէն, անմիջապէս յետոյ հանդիպած առաջին տօնը, որ Աստուածորդւոյն ծննդեան յիշատակին փառաբանութեան է նուիրուած, կրնանք նկատել կոչ մը կամ ազդարարութիւն մը, մեզի ուղղուած, հասկնալու համար թէ մարդիկ ի՞նչ կերպով, ի՞նչպիսի ներշնչումներով եւ ի՞նչ պարտականութեանց կատարումով պիտի կարենան արժէքաւորել իրենց կեանքը: — Արդարեւ, Քրիստոսի ծնունդը, այսինքն Անոր աստուածային լրութեան մարմնաւորեալ եւ մարդացեալ յայտնութիւնը մեր մէջ, ինքն իսկ, իբրեւ պատմական եղելութիւն եւ իբրեւ կրօնական «խորհուրդ մեծ եւ սքանչելի», հրաշալիօրէն կը ցուցնէ զայն մեզի: Անոր Միռնիքը՝ մեր վերածնութիւնն է մեր հոգեկան կեանքին իսկութեանը մէջ: Աստուծոյ մտածումովը, զԱստուած մեր մէջ զգալու, մեր ըմբռնումը անոր ներգործութեամբը սրբելու ջանքն է որ պիտի լուսաւորէ կեանքին խորհուրդը եւ միզի հասկնալէ անոր արժէքը:

Առանց կրօնքին ուղիղէ ազդեցութեանը, կեանքը ուրիշ բան պիտի չլինէր ստուգիւ, եթէ ոչ անիտէալ եւ խօյական դեգերանք մը խառնակ արահետներու երկայնքին, անծանօթ՝ այն ճամբաներուն, որոնցմէ միայն մարդ կրնայ հասնիլ բարձրագոյն գագաթներ:

★ ★ ★

ՀԱՒԱՑՔԻ ՆԻ ՄՅԱՆՈՒՄԻ ՅՈՒՐՈՐ

ՔՐԻՍՏՈՆԵՒՆ ՈՒՂԻՂ ԶԱՆԱՊԱՐՀԸ

Լոյսը կը ծագի արդարեւ ճամբուն վրայ, ու անդադար կը մեծնայ՝ մինչև որ տիւր իր կատարելութեան մէջ ըլլայ: Առանց յանդգնութեան, առանց յամառութեան, ընդհակառակն խռնարհութեամբ եւ ակնածութեամբ՝ քրիստոնեան յառաջ կ'ընթանայ ամբողջութեամբ մը եւ անշուշտ գիծի մը վրայէն, առանց բնաւ մէկ կամ միւս կողմ հակելու: Կրնայ յաճախ անորոշ մնալ երբեմն այն երբեմն այն բանին՝ բայց ոչ բնաւ, երկար ատեն, պարտականութեան մասին: Իր ճամբան դժուարին է թերեւ եւ ցից, բայց ուղիղ: Դէպի յաւիտեանութիւն իր ճամբուն վրայ, աւելի կը սիրէ վերք ստանալ քան մօլորել: Ձի մտահոգութիւն երբեք թէ կրնայ վիրաւոր ու արիւն լուսայ հասնիլ, ներքէ է որ հասնի: Ու իր քայլերէն իւրաքանչիւրը, նախորդին գիծին վրայ շարունակուած միտ, զինքը միշտ աւելի կը մօտեցնէ նպատակակէտին:

ՔՐԻՍՏՈՆԵԱՆ՝ ԻԱՆԱՍՏԵՂԾ ՄԸ

Անբրկանօրէն, բանաստեղծը մարդուն լուսագոյնն է միշտ. բանաստեղծը, պահ մը եւ բոլորովին հայեցողական ուրրոյ մը մէջ, տեսակ մը վերածնած մարդ է. անոր պատկերն է գոնէ. ու ճշմարիտ նոր մարդը, Աստուծոյ հոգիին շունչովը երկրորդ անգամ ստեղծուած մարդը, ինքն ալ կրնայ պատկերը ըլլալ բանաստեղծին. վառնդի ինքն ալ, ինչպէս բանաստեղծը մարդն է իրաւ պէս հասած բարձրութեանը զուտ գաղափարին, բայց գաղափարի մը՝ որ իր կարգին իրականութիւն է, իրողութիւն մը կը դառնայ. գաղափարի մը՝ որ կեանք մը յառաջ կը բերէ, եւ որ կը վերածնցնէ ամբողջ մարդը: Վաճմ, պաշտելի բանաստեղծութիւն: Ճշմարիտ ստեղծագործութիւն, բանաստեղծութիւն բառին ճշգրիտ իմաստին համեմատ, բայց ստեղծագործում ամբողջ մարդու մը, որ միանգամայն մտածումս սէր եւ գործունէութիւն է, ու մարդու մը, որ կը մտածէ, կը սիրէ եւ կը գործէ՝ ըստ Աստուծոյ:

Ա. Վ.